ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. F. D.,** zast. JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky**, se sídlem Sněmovní 4, Praha 1, zast. JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem a proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 2010, čj. 2411/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2012, č. j. 11 A 108/2010 - 96,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), jímž bylo k podané žalobě a jejímu částečnému zpětvzetí rozhodnuto tak, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu bylo zastaveno, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2010, čj. 2411/2010 byla odmítnuta, a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), přičemž rozhodnutí napadá v celém rozsahu. Podle stěžovatele soud nesprávně posoudil povahu rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2010 o námitce podjatosti kontrolujících osob, které vyhodnotil jako rozhodnutí předběžné povahy, které

může být přezkoumáno až ve spojení s následným meritorním rozhodnutím, neboť za situace, kdy žádné konečné rozhodnutí ve věci kontroly nebylo vydáno, je rozhodnutí ve věci podjatosti rozhodnutím definitivním, a jako takové mělo být soudem přezkoumáno. Žalobce žalobu vnímal a podával jako jeden celek, soud po zpětvzetí žaloby v části směřující proti nezákonnému zásahu žalobu fakticky rozdělil na dvě části, čímž vytvořil možnost rozhodnout o zastavení řízení prakticky v celém rozsahu žalobních tvrzení, tedy nad rámec toho, čeho se žalobce zpětvzetím žaloby ze dne 13. 12. 2010 skutečně domáhal, a zároveň i možnost rozhodnout o odmítnutí žaloby proti samostatné části tohoto zásahu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu ve věci kontroly prováděné žalovaným u NKÚ ve vztahu k jeho hospodaření s majetkem státu, když tuto kontrolu označil za nezákonný zásah, a současně v téže žalobě napadl rozhodnutí ze dne 9. 3. 2010, čj. 2411/2010, jímž nebylo vyhověno žalobcovým námitkám ve věci tvrzené podjatosti kontrolujících osob. Po vyjádření žalovaného ze dne 30. 10. 2010, že kontrola hospodaření NKÚ s majetkem státu, zahájená 12. 6. 2009, byla dnem 18. 5. 2010 ukončena, a to v souvislosti s uplynutím 5. volebního období., a že v 6. volebním období žalovaná žádnou kontrolu hospodaření NKÚ s majetkem státu neprovádí, vzal stěžovatel žalobu v části vztahující se k nezákonnému zásahu prováděním kontroly žalovanou svým podáním ze dne 13. 12. 2010 zpět a soud v této části řízení zastavil. Na části žaloby proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 2010 o námitkách podjatosti kontrolujících osob (při předmětné kontrole zahájené dne 12. 6. 2009) stěžovatel podle výslovného vyjádření v podání ze dne 13. 12. 2010 nadále trval, a soud následně žalobu v tomto rozsahu odmítl jako nepřípustnou, neboť směřovala proti rozhodnutí, kterým se upravovalo řízení před správním orgánem, a jež je jako takové ze soudního přezkumu vyloučeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost stěžovatele směřuje jak proti výroku, kterým se řízení na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu zastavuje, tak proti výroku, kterým se žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2010, čj. 2411/2010 odmítá.

Pokud jde o námitky ve vztahu k zastavení řízení v části vztahující se k nezákonnému zásahu prováděním kontroly žalovaným, Nejvyšší správní soud jim nemohl přisvědčit a ztotožnil se s postupem Městského soudu v Praze proto, že ten o zastavení řízení rozhodl plně v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. na základě zpětvzetí návrhu navrhovatelem.

Jak výslovně vyplývá ze stěžovatelova podání ze dne 13. 12. 2010, založeného ve spisu, na č.l. 79, ten vzal svůj žalobní návrh v rozsahu, v němž následně městský soud řízení zastavil, jednoznačně zpět.

Podle citovaného ustanovení s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzali-li navrhovatel svůj návrh zpět. Městský soud v Praze tedy plně reflektoval jak § 47 písm. a) s. ř. s., tak také dispoziční zásadu, která vedle zásady koncentrace řízení ovládá celé správní soudnictví. Navrhovatel může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít

svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud ani neměl jinou možnost než řízení v dané části zastavit poté, kdy žalobce vzal svoji žalobu v dotčené části zpět. Jakýkoliv jiný postup by byl v rozporu s citovanými ustanoveními zákona. Městský soud nebyl po zpětvzetí části žaloby a před zastavením řízení oprávněn žádným způsobem v dané části ani zkoumat, zda šlo o žalobní návrh přípustný, či nepřípustný. Respektování zpětvzetí žalobního návrhu má přednost před ostatními procesními hledisky. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 8 As 24/2005 - 69, popř. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 A 141/2011 - 40, www.nssoud.cz, apod.

V případě námitek stěžovatele směřujících k odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2010, čj. 2411/2010, ve věci tvrzené podjatosti kontrolujících osob, městský soud v situaci, kdy v podání ze dne 13. 12. 2010 stěžovatel na projednání této části žaloby nadále trval, částečným zpětvzetím žaloby limitován nebyl a mohl tedy posoudit i příp. nepřípustnost žalobního návrhu.

I v tomto případě se Nejvyšší správní soud ztotožnil s úvahou Městského soudu v Praze, který žalobu v této části odmítl. Předmětné rozhodnutí ve věci podjatosti úředních osob je svou povahou rozhodnutím upravujícím vedení řízení, a jako takové je podle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno. Ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. je potom podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. takovou příp. žalobu třeba odmítnout, což také Městský soud v Praze s příslušnou argumentací učinil. Namítá-li stěžovatel, že žalobu bylo třeba projednat meritorně, neboť dané žalobní námitky nemohly být posouzeny v rámci posouzení finalizačního rozhodnutí, k tomu je třeba poznamenat, že daná úvaha se míjí s podstatou věci. Jestliže prováděná kontrola, označovaná žalobcem jako nezákonný zásah nevyústila v žádné rozhodnutí, ani v jiný finalizační závěr, potom ani příp. podjatost úředních osob podílejících se na dané kontrole nemohla nikterak zasáhnout do subjektivních práv žalobce, neboť nositelem tohoto zásahu z povahy věci může být až finalizační akt. Za tohoto stavu věci se tak skutečně mohlo jednat toliko o rozhodnutí upravující vedení řízení, neingerující do subjektivně právní sféry žalobce, a tudíž o rozhodnutí které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Městský soud proto rozhodl v souladu se zákonem, pokud žalobu v části proti tomuto rozhodnutí jako takovému odmítl. To ostatně odpovídá i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, či jeho rozsudek ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007 – 75, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135, www.nssoud.cz, apod.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovaný, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnil. Nicméně i pro případ, že by žalovaný orgán právo na náhradu nákladů řízení uplatnil, Nejvyšší správní soud by mu ji s ohledem na ustálenou judikaturu *(Povinnost*

správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy, k níž je úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi.) srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23) nepřiznal. Nejvyšší správní soud proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal ani žalovanému.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu